# 1

## ЛЕЙЛА

*Понеділок, 9 вересня 2024 року*
*За 126 днів до суду*

Вечірка вже була в самому розпалі, коли я повернулася до палати.

Ну, «вечірка» — це я так кажу; точніше було б назвати це «похмурим зібранням», зважаючи на події останніх сімдесяти двох годин. Не розумію, чому він її не скасував. Хоча, з іншого боку, уміння гуртуватися в кризові часи — це те, що баристерська спільнота вміє надзвичайно добре.

До того ж Честер Вернон ніколи б не дозволив, аби вбивство судді Коронного суду стало на заваді добрій випивці.

Глухий гул розмов просочується з відпочинкової зони в коридор. Саме завдяки Честеру — нашому славетному, ексцентричному, закоханому у вино голові палати — ми відомі своїми п'яними гулянками. Будь-який день раніше ставав приводом для вечірки. Але сьогодні в нього п'ятдесят дев'ятий день народження. Якщо твою відсутність помітять — це професійне самогубство, а Честер не з тих, з ким варто ворогувати. Хоча формально він нам не «бос» — баристери працюють на себе, — проте саме Честер є нашим обраним професійним



лідером. Що він скаже — те й буде. Такий є в кожній палаті.

«Палати» — це просто вишукане слово для «офісів», але так казати не можна. Ще одна традиція, що йде в комплекті із цією професією. Я одного разу таки назвала це офісом, ще під час адвокатської практики, — і на мене глянули зі здивуванням. Більше я так не робила.

Я швидко прошмигую до однієї з переговорних. Тобто так швидко, як тільки можливо, коли тягнеш за собою валізу на коліщатах із перукою, мантіями та купою важких книжок. Навіть після стількох років вона все чіпляється за стільці, столи й одного разу — от халепа — за стенд із презервативами в аптеці *Boots*.

— Лейло!

Висунувши голову за двері, я бачу, як Честер жестом кличе мене до відпочинкової зони — тим самовпевненим рухом, яким мафіозний бос підкликає офіціанта. Боже, як же мені сьогодні не хочеться цим займатися. Але я не зможу піти, поки не вип'ю щонайменше три келихи вина. Моє волосся кольору «холодний блонд» спадає на спину, розпатлане й мокре від дощу. Після п'яти годин під перукою з кінського волосу воно має аж ніяк не ідеальний вигляд. Найменше, чого я хочу, — це дефілювати перед найвпливовішими людьми у світі юриспруденції мов жалюгідна мокра курка.

— П'ять хвилин, Честере! — гукаю я у відповідь, сердячись на саму себе. Треба було одразу їхати додому.

Тільки-но я зачиняю двері, їх знову різко відчиняють. За манерою жесту я одразу розумію: це Джим, наш старший клерк. Він завжди кудись квапиться. Джим щороку пробігає щонайменше чотири марафони, і йому вже під шістдесят, але вигляд він має молодший, бо харчується винятково фруктами та пісним м'ясом — і дуже любить про це розповідати.

— Чекав, поки ти повернешся. Підеш туди? — питає чоловік, киваючи в бік відпочинкової зони. У руці він стискає тонку справу, перев'язану рожевою стрічкою.

Джим отримує справи і розподіляє їх між баристерами палати, яких уважає найкращими для конкретного випадку. Це зона його відповідальності. Підтримувати хороші стосунки з клерками життєво важливо, якщо хочеш мати успішну кар'єру. На щастя, зі своїм я ладнаю.

— Я щось не дуже в дусі, — кажу я. Після довгого дня в суді, де я захищала чоловіка, обвинуваченого в сексуальному насильстві над власною донькою, у мене страшенно болить голова.

— Чудовий результат сьогодні. — Він усміхається, натякаючи на виправдувальний вирок, якого я домоглася для свого клієнта. — Соліситор уже телефонував, просто-таки розсипався похвалами.

— Справді?

— Каже, що вся увага була прикута до тебе.

— Вся увага була прикута до мене? — перепитую я, задоволена. — Так про мене ще не говорили.

Джим знає, як мене це тішить. Мені було так складно вибудувати собі ім'я.



— І... — каже він, витримуючи паузу для ефекту й спираючись на дубові полиці, прибиті до стіни, — про тебе опублікували відгук у *Legal 500*.

— О боже! Ти жартуєш? — верещу я, але одразу ж стримуюсь і опановую себе.

Джим обожнює, коли хтось із його баристерів потрапляє до *Legal 500*. Це професійний довідник для клієнтів, який ранжує палати. Якщо справиш враження на потрібних людей, тебе відзначають промовистим відгуком, що може кардинально змінити кар'єру. У мої тридцять шість це нарешті сталося — після тринадцяти років роботи баристеркою-криміналісткою.

— Що там написано? — питаю я нетерпляче.

Відклеївши неоново-рожеву наліпку зі справи, він вдивляється крізь окуляри, що сидять на кінчику носа. Його коротке сріблясто-біле волосся стирчить навсібіч.

*Лейла Рейнольдс працює інтуїтивною манерою і є винятково сильною адвокаткою в роботі з присяжними. Вона підходить до справ з аналітичною точністю і має надзвичайно тонке вміння інтерпретувати докази. Майбутня яскрава зірка та потенційна королівська адвокатка.*

Це звучить нереально — чути, що цими словами описують мене. Професійне визнання надзвичайно важливе, а це — найвища його форма.

— Хто мене номінував?

Він знає, чому я питаю.

— Не знаю, — відповідає чоловік, крутячи резинку на кишені штанів.

— Можеш дізнатися?

— Спробую, але це не завжди реально, — каже він суворо, даючи зрозуміти, що не буде вилазити зі шкури для цього. — Це фантастична новина, Лейло. Сприйми її такою, як вона є. Які можливості вона перед тобою відкриє! Ти виняткова адвокатка — я чую про тебе лише хороше. Хтось це вочевидь помітив.

Зазвичай він називає мене міс Рейнольдс і звертається на ім'я лише тоді, коли переходить у «режим тата», що мене в принципі не дратує. Попри те, що Джим — клерк, у нас із ним більше спільного, ніж із іншими баристерами. Ми обоє походимо з робітничих сімей із-під Ньюкасла. У нього виразний джордійський акцент, подібний до мого. Мені не раз радили його «пом'якшити», але я не хочу від нього відмовлятися. Я страшенно пишаюся своїм корінням і завжди відчувала, що саме через це клієнти й присяжні краще знаходять спільну мову зі мною, ніж із моїми привілейованими колегами.

— Ти маєш рацію, — усміхаюсь я. — Я вдячна.

— До речі, маю для тебе нову справу. Прийшла годину тому. Клієнт наполіг, що хоче саме тебе й нікого іншого.

Він простягає мені теку, і я беру її.

*У КОРОННОМУ СУДІ НЬЮКАСЛА*

*Корона проти Міллмана.*

Оце й увесь надпис на обкладинці. Коли ти представляєш так багато людей, зазвичай усі імена зливаються в одне. Деякі викликають слабкий спогад, але ти не можеш прив'язати їх до конкретного обличчя. А інші — не забуваються.



Як-от це.

— Ти збираєшся, чорт забирай, дивитися справу? Чи як? — питає Джим.

Я розв'язую бант на стрічці й відкриваю теку. Холод пробігає всім тілом, коли я бачу повне ім'я.

Обидва. В *одному* обвинувальному акті.

Я читаю досьє, підготовлене соліситором:

*ОБСТАВИНИ ПРАВОПОРУШЕННЯ:*

*У п'ятницю, 6 вересня 2024 року, ДЖЕК МІЛЛМАН нібито вбив АНТОНА СМАЙТА. Під час допиту він відмовився давати будь-які пояснення і в понеділок, 9 вересня, з'явився до Магістратського суду Дарема на перше слухання. Провадження буде передано до Коронного суду Ньюкасла, досьє справи передано баристеру для здійснення захисту.*

У справі майже нічого немає, але на цьому етапі й не повинно бути. Вона тонка, менше десяти сторінок.

Убивство Його честі судді Смайта в п'ятницю ввечері сколихнуло всю юридичну спільноту. Новина розлетілася в суботу вдень після того, як його дружина повідомила близьким друзям, а така інформація довго в таємниці не тримається.

Спочатку всі припускали, що це був трагічний випадок «не в тому місці й не в той час», але що більше з'являлося деталей, то менш імовірною здавалася ця версія.

— Лейло?

Я усвідомлюю, що витріщаюся на папір і що моє серце почало битися швидше. Я звикла до адреналіну, який викидає ця робота, але це вже зовсім інший рівень.

— Ти хочеш, щоб я *вела* справу про вбивство? — питаю я. Ці слова звучать безглуздо навіть для мене самої. Мені соромно їх вимовляти. — Я не можу. Я не королівська адвокатка. Я ніколи не бралася за вбивство. Я мушу відмовитися. Я не буду цього робити.

— Не панікуй, — спокійно каже Джим, ніби розмовляє з дитиною, яка щойно зрозуміла, що їде на велосипеді без страхувальних коліщаток.

— Я не можу просто взятися за справу про вбивство. І ще й за *цю*! Вбивство судді! Якщо щось піде не так, я видаватимуся повністю некомпетентною, і в мене немає жодного шансу виграти. Чому саме я маю це робити?

— Тому що Джек Міллман попросив, щоб саме ти його представляла. Правило «право пасажира із черги на таксі»[1], міс Рейнольдс: якщо клієнт хоче, щоб ти його представляла, ти не маєш права відмовити — якщо, звісно, достатньо кваліфікована для цієї справи. Я говорив із Честером — він вважає, що ти впораєшся.

— Справді? — я насуплююсь, але у глибині душі радію, що Честер вірить, ніби я здатна на таке.

[1] Правило «право пасажира із черги на таксі» (англ. *cab-rank rule*) — етичне правило британської адвокатури, за яким барристер зобов'язаний прийняти справу в межах своєї спеціалізації, якщо він доступний і клієнт оплачує послуги, незалежно від особистого ставлення до клієнта чи справи.



— Я розумію, чому ти хвилюєшся, — каже Джим своїм «батьківським голосом». — Востаннє, коли ти його представляла, це було… проблематично.

«Проблематично» — це ще м'яко сказано. Я представляла Джека Міллмана п'ять років тому у справі про напад, і той процес змусив мене поставити під сумнів усе — закон, систему й навіть те, чи варто мені взагалі цим займатися.

— Але тепер у тебе більше досвіду, — веде далі він. — І вочевидь щось ти зробила правильно, бо він хоче тебе знову. Я думав, ти зрадієш. Велика, жирна справа. Таке може закинути тебе просто в юридичну стратосферу. Ти ж чула той відгук: «Потенційна королівська адвокатка». Після цього — цілком можеш нею стати.

— Це буде брудно, — кажу я. — Я це відчуваю.

— Ну, до речі, за його словами, він ще й «не довіряє баристерам». Так, щоб додати трохи спецій.

— У його стилі, — зітхаю я. — Хто соліситор?

— «Джессопс». Давіна телефонувала мені сьогодні по обіді. Вона не проти, щоб ти вела захист.

Це саме собою — тривожний дзвіночок.

«Джессоп соліситорс» — найбільша фірма в Даремі. Нею керує подружжя соліситорів Девід і Давіна Джессопи; їм дістаються всі великі сумнівні справи, і вони завжди радять клієнтам мовчати під час допиту. Якщо тебе представляють вони, там завжди є щось більше, ніж здається на перший погляд.

— Добре. А хто веде обвинувачення?

Чоловік кілька разів намагається сформулювати відповідь, перш ніж нарешті каже: